

UČEBNÍ TEXTY
UNIVERZITY KARLOVY

ANATOMIE

PRO NELEKÁŘSKÉ ZDRAVOTNICKÉ OBORY

David Kachlík

KAROLINUM

ANATOMIE PRO NELÉKAŘSKÉ ZDRAVOTNICKÉ OBORY

David Kachlík

Recenzovali:

MUDr. Alena Doubková, CSc.

prof. MUDr. Václav Báča, Ph.D.

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

jako učební text pro 2. LF UK

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání první

© Univerzita Karlova, 2018

© David Kachlík, 2018

ISBN 978-80-246-4058-7

ISBN 978-80-246-4101-0 (online : pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum 2019

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Autor děkuje MUDr. Jitce Riedlové, MUDr. Aleně Doubkové, CSc.,
MUDr. Kláře Bernáškové, CSc., a RNDr. MUDr. Evě Hergetové, CSc.,
za obětavou pomoc při kontrole rozsahu a kvality textu.

OBSAH

1. Předmluva	9
2. Obecná anatomie	10
2.1 Anatomické názvosloví	11
2.2 Základní anatomická poloha. Roviny, směry a části lidského těla	12
2.3 Tkáně (<i>textus</i>)	13
2.4 Orgán (ústroj; <i>organum</i>)	18
3. Kosterní soustava (<i>systema skeletale</i>)	19
3.1 Kostí horní končetiny	20
3.2 Kostí dolní končetiny	22
3.3 Páteř (<i>columna vertebralis</i>)	23
3.4 Žebra (<i>costae</i>)	24
3.5 Pánev (<i>pelvis</i>)	25
3.6 Lebka (<i>cranium</i>)	25
4. Kloubní soustava (<i>juncturae; systema articulare</i>)	28
4.1 Spojení páteře a hrudníku	29
4.2 Spojení lebky	30
4.3 Spojení horní končetiny	30
4.4 Spojení dolní končetiny	32
5. Svalová soustava (<i>systema musculare</i>)	34
5.1 Svaly hlavy (<i>musculi capitis</i>)	35
5.2 Svaly krku (<i>musculi colli</i>)	36
5.3 Svaly hrudníku (<i>musculi thoracis</i>)	36
5.4 Svaly břicha (<i>musculi abdominis</i>)	37
5.5 Svaly zad (<i>musculi dorsi</i>)	38
5.6 Svaly pánevního dna (<i>musculi diaphragmatis pelvis</i>)	39
5.7 Svaly horní končetiny (<i>musculi membri superioris</i>)	39
5.8 Svaly dolní končetiny (<i>musculi membri inferioris</i>)	42

5.9	Další kosterní svaly	44
5.10	Hladké svaly	45
6.	Trávicí soustava (<i>systema digestorium</i>)	46
6.1	Obecná anatomie trávicí soustavy	46
6.2	Ústní dutina (<i>cavitas oris</i>)	47
6.4	Jícen (<i>oesophagus</i>)	51
6.5	Žaludek (<i>gaster</i>)	51
6.6	Tenké střevo (<i>intestinum tenue</i>)	52
6.7	Tlusté střevo (<i>intestinum crassum</i>)	54
6.8	Játra (<i>hepar</i>)	56
6.9	Slinivka (<i>pancreas</i>)	58
6.10	Pobříšnice (<i>peritoneum</i>)	58
7.	Dýchací soustava (<i>systema respiratorium</i>)	60
7.1	Obecná anatomie dýchací soustavy	60
7.2	Nos (<i>nasus</i>)	60
7.3	Nosní dutina (<i>cavitas nasi</i>)	61
7.4	Hrtan (<i>larynx</i>)	61
7.5	Průdušnice (<i>trachea</i>)	62
7.6	Průdušky (<i>bronchi</i>)	62
7.7	Plíce (<i>pulmo</i>)	63
7.8	Pohrudnice a poplicnice (<i>pleura</i>)	64
7.9	Mezihrudí (<i>mediastinum</i>)	65
8.	Vylučovací soustava (<i>systema urinarium</i>)	66
8.1	Vývoj vylučovací a rozmnožovací soustavy	66
8.2	Obecná anatomie vylučovací a rozmnožovací soustavy	67
8.3	Ledvina (<i>ren</i>)	67
8.4	Vývodní močové cesty	69
9.	Rozmnožovací soustava (<i>systema genitale</i>)	72
9.1	Mužské pohlavní ústrojí (<i>organa genitalia masculina</i>)	72
9.2	Ženské pohlavní ústrojí (<i>organa genitalia feminina</i>)	75
9.3	Hráz a její svaly	80
9.4	Plodové vejce	80
10.	Oběhová soustava (<i>systema cardiovasculare</i>)	82
10.1	Srdce (<i>cor</i>)	82
10.2	Cévy (<i>vasa</i>) a tepenná soustava	88
10.3	Žilní soustava	95

11. Mízní a obranná (imunitní) soustava (<i>systema lymphaticum</i>)	101
11.1 Mízní cévy (<i>vasa lymphatica</i>)	101
11.2 Mízní uzliny (<i>nodi lymphatici</i>)	102
11.3 Obranná (imunitní) soustava	104
12. Nervová soustava (<i>systema nervosum</i>)	107
12.1 Obvodová nervová soustava (<i>systema nervosum periphericum</i> ; periferní nervová soustava)	107
12.2 Ústřední nervová soustava (<i>systema nervosum centrale</i> ; centrální nervová soustava)	117
13. Smyslové orgány (<i>organa sensuum</i>)	134
13.1 Zrakové ústrojí (<i>organum visuale</i>)	134
13.2 Sluchové a rovnovážné ústrojí (<i>organum vestibulocochleare</i>)	139
13.3 Chuťové ústrojí (<i>organum gustatorium</i>)	142
13.4 Čichové ústrojí (<i>organum olfactorium</i>)	142
13.5 Hmatové ústrojí (<i>organum tactile</i>)	143
13.6 Vnitřní prostředí	143
14. Kožní soustava (<i>integumentum commune</i>)	145
14.1 Pokožka (<i>epidermis</i>)	145
14.2 Škára (<i>dermis</i>)	146
14.3 Podkoží (<i>hypodermis; tela subcutanea</i>)	146
14.4 Přídavné kožní orgány	146
15. Žlázy s vnitřním vyměšováním (<i>glandulae endocrinae</i>)	149
15.1 Podhrbolí (<i>hypothalamus</i>)	149
15.2 Podvěsek (<i>hypophysis; glandula pituitaria</i>)	149
15.3 Šišinka (<i>glandula pinealis</i>)	149
15.4 Štítná žláza (<i>glandula thyroidea; štítnice</i>)	149
15.5 Příštítné žlázy (<i>glandulae parathyroideae; příštítnice</i>)	150
15.6 Nadledvina (<i>glandula suprarenalis</i>)	150
15.7 Slinivkové ostrůvky (<i>insulae pancreaticae Langerhansi</i>)	151
15.8 Pohlavní žlázy (gonády) – varle, vaječník a žluté tělísko	151
15.9 Ostatní orgány tvořící hormony	151
15.10 Roztroušené buňky (<i>systema endocrinum dispersum</i> ; difúzní endokrinní systém)	151
16. Doplňující literatura	153

1. PŘEDMLUVA

Milé studentky a studenti,

tento výukový text předkládá informace o stavbě lidského těla v objemu a na úrovni vhodné pro bakalářské studium nelékařských medicínských oborů, tedy všeobecná sestra, dětská sestra, porodní asistence a ošetrovatelství. Je však rovněž vhodný optometry, záchranáře, radiologické a radio-terapeutické asistenty, nutriční specialisty a podobně, rovněž však i pro nemedicínské přírodovědné a technické (biomedicínské) obory a jejich absolventy, a to buď budoucí studenty doktorského studia, kteří mohou posléze vyučovat základy preklinických oborů (biologii, biochemii, imunologii, farmakologii) na lékařských fakultách, nebo ty, kteří budou, či již pracují, v rámci ústavů a klinik lékařských fakult.

Text neobsahuje žádné obrázky ani schémata, aby kniha byla útlá a snadno čitelná, neboť kvalitních vyobrazení dnes internet poskytuje dostatečné množství.

Předností knihy je tedy povšechné používání češtiny jako vedoucího jazyka při popisu struktur i vysvětlování funkce, samozřejmě vždy v doprovodu s odpovídajícími latinskými, popřípadě řeckými ekvivalenty. České anatomické názvosloví je tedy použito pro snadné dorozumění se s pacienty a laickou veřejností, a je vždy doplněné latinským názvoslovím podle posledních platných světových norem (Terminologia Anatomica 1998/2011, Terminologia Histologica 2007, Terminologia Embryologica 2017, Terminologia NeuroAnatomica 2017) z důvodu plynulé komunikace s lékaři.

Necht' vám kniha dobře slouží,

David Kachlík

2. OBECNÁ ANATOMIE

Anatomie (tělověda) se zabývá studiem stavby lidského těla. Její název je odvozen z řeckého *anatemnein* (= rozřezávat) a souvisí se skutečností, že první a dlouho jedinou vědeckou metodou užívanou ke studiu stavby lidského těla byla *pitva*.

Rozlišujeme několik podoborů, které souborně řadíme pod pojem **morfologie** (z řeckého *morfē* = tvar):

- 1) makroskopická (normální) anatomie** („gross anatomy“) – studium těla prostým okem nebo při malém zvětšení (lupou);
- 2) mikroskopická anatomie** (histologie – z řečtiny: *histos* = tkáň, *logos* = nauka) – studium těla pomocí mikroskopické techniky (obarvené tkáňové řezy pod mikroskopem);
- 3) soustavná (systematická) anatomie** – studium jednotlivých orgánových soustav (systémů);
- 4) topografická (regionální) anatomie** – studium složení a uložení jednotlivých tělních krajín, vzájemné vztahy orgánů a útvarů v nich uložených;
- 5) klinická (užitá; aplikovaná) anatomie** – studium bezprostředního využití anatomických poznatků v klinické praxi (anatomie chirurgická, radiologická atd.);
- 6) povrchová (plastická) anatomie** – studium poměrů, vzhledu a povrchu těla, orientované rovněž na potřeby uměleckých oborů;
- 7) antropologická anatomie** – studium anatomických struktur a znaků na vzorcích populace a u lidských plemen;
- 8) srovnávací (komparativní) anatomie** – studium souhlasných a odlišných struktur a znaků u lidí a živočichů;
- 9) embryologie** (z řeckého *embryo* = zárodek, *logos* = nauka) – studium vývoje lidského zárodku a plodu včetně popisu a sledování výskytu vývojových vad.

2.1 Anatomické názvosloví

Ve starověku a středověku byla ve vědě užívána latina a řečtina (výjimečně arabština). Z této tradice se vyvinula i moderní snaha použít tyto jazyky ke sjednocení pojmů užívaných při popisu všech skladebních součástí lidského těla.

Terminologie – odborné názvosloví v širším smyslu, všechny termíny popisující části lidského těla.

Nomenklatura – systém normalizací ustanovených, závazně vymezených názvů.

Postupně byla vytvářena latinská, mezinárodně platná a závazná anatomická názvosloví (nomenklatury):

- ▶ **BNA** (Basiliensia Nomina Anatomica, Bazilej, 1895);
- ▶ **INA** (Ienaensia Nomina Anatomica, Jena, 1935);
- ▶ **PNA** (Parisiensia Nomina Anatomica, Paříž, 1955);
- ▶ **NA** (Nomina Anatomica – 2. až 6. vydání);
- ▶ **NH, NE** (Nomina Histologica a Nomina Embryologica – 1975, 2. a 3. vydání);
- ▶ **TA** (Terminologia Anatomica, 1998, 2. neupravené vydání 2011);
- ▶ **TH** (Terminologia Histologica, 2007);
- ▶ **TE** (Terminologia Embryologica, 2013; 2. vydání TE2 2017);
- ▶ **TNA** (Terminologia NeuroAnatomica, 2017).

TA, TH, TE2, TNA mají v současnosti oficiální platnost a jako takové je budeme v dalším textu jako jediné užívat. Upozorňujeme, že velká část kliniků, zejména starších, běžně užívá v mnoha případech starší (obsoletní) názvy.

Kromě mezinárodní anatomické nomenklatury existují i národní, většinou však nejsou oficiálně závazné. To je i případ českého anatomického názvosloví. V dalším textu se proto budeme držet posledního díla vydaného na tomto poli (České tělovědné názvosloví, 2010).

Eponymum, též eponym (z řeckého eponymos = dávající jméno) je název anatomické struktury podle skutečné nebo smyšlené osoby; obvykle dle osobnosti, která ji popsala nebo objevila, někdy však jen na její počest. Eponyma jsou od roku 1955 (**PNA**) vyřazena z oficiálního názvosloví, v klinické praxi se však široce používají, a proto ta nejzásadnější budou uvedena v textu (obvykle ve tvaru latinského genitivu).

2.2 Základní anatomická poloha. Roviny, směry a části lidského těla

Při popisu stavby lidského těla vycházíme ze základní anatomické polohy těla, kterou je vzpřímený stoj spatný s horními končetinami svěřenými podél boků a obrácenými dlaněmi vpřed.

2.2.1 Základní roviny lidského těla

- ▶ **Mediánní (středová) rovina (*planum medianum*)** – prochází předozadně středem těla od hlavy k pánvi (= rovina zrcadlové/středové souměrnosti);
  - sagitální (šípové) roviny (*plana sagittalia*) – rovnoběžné s rovinou mediánní;
- ▶ **Frontální (čelní) rovina (*planum frontale*)** – rovnoběžná s čelem, probíhající napříč tělem pravolevě (kolmo na mediánní rovinu);
- ▶ **Transverzální (příčná) rovina (*planum transversale*)** – prochází napříč tělem kolmo na všechny předchozí roviny (při jakékoli poloze těla, tedy i vleže, u končetin nezávisle na jejich poloze, vůči trupu; v základní anatomické poloze je u člověka orientována vodorovně).

2.2.2 Základní směry lidského těla

Základní směry lidského těla označující uložení a průběh útvarů a orgánů na hlavě, krku, trupu i končetinách:

Latinský výraz	Český význam	Latinský výraz	Český význam
<i>Superior</i>	horní	<i>Inferior</i>	dolní
<i>Cranialis</i>	směrem k hlavě	<i>Caudalis</i>	směrem k dolnímu konci těla
<i>Anterior</i>	přední	<i>Posterior</i>	zadní
<i>Ventralis</i>	směrem dopředu	<i>Dorsalis</i>	směrem dozadu
<i>Medialis</i>	přístřední	<i>Lateralis</i>	boční
<i>Internus</i>	vnitřní	<i>Externus</i>	vnější
<i>Sinister</i>	levý	<i>Dexter</i>	pravý
<i>Profundus</i>	hluboký	<i>Superficialis</i>	povrchový

Latinský výraz	Český význam	Latinský výraz	Český význam
<i>Distalis</i>	vzdálenější (na končetinách)	<i>Proximalis</i>	bližší (na končetinách)
<i>Radialis</i>	vřetenní (na horní končetině)	<i>Ulnaris</i>	loketní (na horní končetině)
<i>Fibularis</i>	lýtkový (na dolní končetině)	<i>Tibialis</i>	holenní (na dolní končetině)
<i>Palmaris</i>	dlaňový (na horní končetině)	<i>Plantaris</i>	chodidlový (na dolní končetině)

2.2.3 Názvy hlavních částí těla

Latinský výraz	Český význam	Latinský výraz	Český význam
<i>Caput</i>	hlava	<i>Nucha</i>	šije
<i>Collum</i>	krk	<i>Dorsum</i>	hřbet, záda
<i>Membrum superius</i>	horní končetina	<i>Lumbus</i>	bedro
<i>Axilla</i>	podpaží	<i>Pes</i>	noha
<i>Brachium</i>	paže	<i>Membrum inferius</i>	dolní končetina
<i>Cubitus</i>	loket	<i>Clunes (mn. č.)</i>	hýždě
<i>Antebrachium</i>	předloktí	<i>Femur</i>	stehno
<i>Manus</i>	ruka	<i>Genu</i>	koleno
<i>Thorax</i>	hrudník	<i>Poples</i>	zákolení
<i>Abdomen</i>	břicho	<i>Crus</i>	bérec
<i>Inguen</i>	tříslo	<i>Sura</i>	lýtko

2.3 Tkáně (*textus*)

Tkáň je soubor morfoloicky podobných buněk, které plní určitou funkci. Buňky tvořící tkáň jsou obvykle stejného typu, někdy mohou však být tvarově i funkčně rozdílné (pak je jeden typ buněk základním typem a je nositelem specializované funkce tkáně a ostatní buňky tuto funkci podpořují). Studium tkání se zabývá histologie.

Tkáň dělíme na pět základních skupin: **krycí a výstelková** (epitelová), **pojivová, svalová, nervová a tekutá** (trofická).

2.3.1 Krycí a výstelková (epitelová) tkáň (*textus epithelialis*)

Tvoří ji těsně naléhající buňky s krycí a vyměšovací (sekreční) funkcí.

Třídění výstelky podle tvaru buněk:

▶ **plošný epitel (výstelka):**

- *jednovrstevný*:
  - plochý (vnitřní povrch cév = endotel, vnitřní povrch tělních dutin – mezotel, blanitý labyrint vnitřního ucha);
  - kubický (štítná žláza);
  - cylindrický (žaludek, střevo);
  - víceřadý /jádra ve více vrstvách, buňky v jedné vrstvě/ cylindrický (dýchací cesty).
- *vícevrstevný*:
  - dlaždicový rohovějící (pokožka);
  - dlaždicový nerohovějící (ústní dutina, pochva);
  - cylindrický (močová trubice, spojivka);
  - přechodní /proměnlivý počet vrstev dle roztažení/ (vývodní močové cesty = urotel);
  - trámčitý (jaterní lalůčky, žlázy);
  - síťovitý (= retikulární) (brzlík, dřev vyvíjejícího se zubu).

Třídění výstelky podle funkce:

- ▶ **smyslový epitel** – zvláštní buňky schopné vnímat smyslové podněty (čichové, chuťové, sluchové, změny polohy a pohybu hlavy);
- ▶ **podpurný** – buňky tvořící síť pro jiné buňky (brzlík);
- ▶ **krycí a výstelkový epitel** – kryje vnější povrch těla (kůže) nebo vystýlá dutiny (střevo):
  - řasinkový – pohyblivé řasinky (= *cilia*), (dýchací cesty); nepohyblivé vlásky (= *stereocilia*), (chánovod);
  - vstřebávací (resorpční) – na povrchu jsou mikrokilky (= *microvilli*), (tenké střevo);
  - dýchací (respirační) – tenká plochá jednovrstevná výstelka sloužící k výměně plynů mezi atmosférou a krví (plicní sklípky);

- ▶ **žlázový epitel** (žlázy = *glandulae*) – tvoří a vylučuje (secernuje) tekutinu (sekret), tedy látku s biologickou funkcí.
Obecné dělení podle počtu buněk: **jednobuněčné** a **mnohobuněčné**.

Obecné dělení podle druhu vylučování (sekrece):

- ▶ **merokrinní** (serózní) – buňky tvoří váčky, jež se exocytózou vylévají ven (slinné žlázy, slinivka, potní žlázy) – výměšek je vodnatý (serózní);
- ▶ **apokrinní** – uvolňuje se koncová část buněk včetně nahromaděného výměšku (mléčná žláza, pachové žlázy);
- ▶ **holokrinní** (mucinózní) – celá buňka se postupně stává součástí výměšku a po svém dozrání umírá a je vyloučena (pohárkové buňky, mazové žlázy);
- ▶ **smíšené** – seromucinózní.

Obecné dělení podle způsobu vyměšování:

- ▶ **žlázy s vnějším vyměšováním** (exokrinní žlázy):
  - *jednobuněčné žlázy* – zvláštní sekreční buňky, uložené mezi buňkami okolního epitelu (pohárkové buňky trávicí trubice);
  - *mnohobuněčné*:
    - *intraepitelové (nitrovýstelkové)* – skupiny žlázových buněk zanořených v okolní sliznici (žaludek);
    - *extraepitelové (mimovýstelkové)* – vysunuté pod povrch vlastního epitelu do vaziva, mající vlastní vývod.
  - *mnohobuněčné se dále dělí podle tvaru na*:
    - **trubicové** (tubulózní) – jednoduché, nebo větvené;
    - **váčkové** (acinózní) – s úzkým průsvitem váčku; alveolární – s širokým průsvitem váčku) – jednoduché, nebo větvené;
    - **složené** (tuboalveolární; tuboacinózní);
- ▶ **žlázy s vnitřním vyměšováním** (endokrinní žlázy):
  - *jednobuněčné žlázy* – zvláštní sekreční buňky, uložené mezi buňkami okolního epitelu (DES = difúzní endokrinní systém: žaludek, střevo, dýchací cesty) – předávají výměšek do bezprostředního okolí (parakrinní buňky);
  - *mnohobuněčné žlázy* – žlázy, jež ztratily za vývoje své vývody a vyměšují do krve hormony.

2.3.2 Pojivová tkáň (*textus connectivus*)

Tvoří ji velké množství mezibuněčné hmoty, má nesourodý vzhled i funkci (mechanickou a podpůrnou).

Vazivo

▸ **buňky:**

- setrvalé (fixní): fibroblasty a fibrocyty, histiocyty (= fixní makrofágy), retikulární, pigmentové a tukové buňky;
- bloudivé: makrofágy, dendritické buňky, žírné buňky, krevní buňky (monocyty, lymfocyty, plazmatické buňky a leukocyty).

▸ **mezibuněčná hmota:**

- základní /= amorfní/ hmota;
- vláknitá /= fibrilární/ složka: kolagenní, elastická, retikulární.

Druhy vaziva (podle poměru zastoupení různých druhů buněk a složení mezibuněčné hmoty):

- mezenchymové (vývojová tkáň zárodku);
- rosolovité (pupečník);
- kolagenní;
- řídké /vmezeřené = intersticiální/;
- tuhé (vazy, šlachy, povázky);
- elastické (některé vazy páteře);
- retikulární (mízní uzliny, slezina, kostní dřev);
- tukové (tukové lalůčky).

Chrupavka (*cartilago*, řecky chondros)

Pevná a pružná, bezcévná; buňky (chondrocyty a chondroblasty).

Druhy chrupavky podle poměru a kvality mezibuněčné hmoty a buněk:

- dužinová (parenchymatózní) – vývojová u zárodka a plodu;
- sklovitá (hyalinní) – kloubní povrchy většiny kostí;
- elastická – ušní boltec, hrtanová příklopka;
- vazivová – meziobratlové ploténky, stydká spona, kloubní povrchy kostí v některých kloubech (čelistní kloub).

Kost (*os*, řecky osteon)

Tvrdé pojivo tvořící podstatu kostry.

- buňky (osteocyty, osteoblasty, osteoklasty);

- mezibuněčná hmota;
- organická složka (ossein);
- anorganická složka (hydroxyapatit – až 65 % hmoty).

Druhy kosti podle uspořádání:

- **vláknitá** (fibrilární) – šlachové a svalové úpony;
- **vrstevnatá** (lamelární) – uspořádaná buď v ploché *plášťové* vrstvy (lamely) nebo ve *válcovité soustavy* soustředných kruhových vrstev (osteony = Haversovy systémy): haverská kost
  - hutná (kompaktní);
  - trámčitá (spongiózní).

2.3.3 Svalová tkáň (*textus muscularis*)

Složena z buněk, majících schopnost aktivního zkracování – stahu (kontrakce). Smrštitelné prvky svalové tkáně jsou bílkovinné povahy a nazývají se myofibrily. Svalový stah je aktivní děj, vyžadující energii a je řízený zejména nervovými podněty.

Druhy svalové tkáně:

- **hladká** (hladké svalové buňky o délce několika desítek až stovek mm – stěny cév a orgánů);
- **kosterní příčně pruhovaná** (příčně žíhané svalové buňky s periferně uloženými jádry, o tloušťce asi 50–100 μm a délce několik mm až cm – kosterní svaly);
- **srdeční příčně pruhovaná** (příčně žíhané svalové buňky – kardiomyocyty – tvořící myokard), s centrálně uloženými jádry a schodovitými mezibuněčnými spoji (interkalární disky):
  - malá část myokardu nepatrně odlišného vzhledu (převodní srdeční soustava) je složena ze zvláštních kardiomyocytů a slouží k tvorbě a rozvodu vzruchů do ostatní (typické) srdeční svaloviny.

2.3.4 Nervová tkáň (*textus nervosus*)

Tvoří základ ústřední (centrální) a obvodové (periferní) nervové soustavy a skládá se z nervových buněk (neuronů) a podpůrných buněk (neuroglie).

- **neurony** mají schopnost odpovídat na vnější fyzikální a chemické podněty tvorbou vzruchů, které převádějí buď na jiné neurony, nebo na výkonné orgány, tzv. efektory (svaly, žlázy, hladké svalové buňky, srdeční svalovinu). Mají tělo (perikaryon) a dva druhy výběžků:
  - dendrit (1 či více, rozvětvený, přivádějící vzruch k tělu buňky);
  - axon (1 různě /až 1 m/ dlouhý, odvádějící vzruch směrem z těla buňky).
- **neuroglie** (nervoklih) je soustava buněk různých tvarů a velikostí, vyplňující prostory mezi jednotlivými neurony:
  - astroglie (astrocyty) – podpůrná, výživná funkce, hematoencefalická bariéra;
  - oligodendroglie (oligodendrocyty) – tvorba myelinové pochvy axonů v mozku a míše (myelinovou pochvu kolem periferních nervů vytvářejí Schwannovy buňky);
  - mikroglie – fagocytární funkce;
  - ependymové buňky – tvorba mozkomíšního moku a výstelka dutin mozku a míchy.

2.4 Orgán (ústroj; *organum*)

Jednotlivé tkáně se v těle různým způsobem sdružují, prolínají a vytvářejí složitější stavební a funkční celky zvané orgány. Příkladem takového orgánu je kosterní sval obsahující kosterní svalovou tkáň, řídké, tuhé a tukové vazivo, krevní a mízní cévy a nervy nebo střevo obsahující epitelové žlázy, hladkou svalovinu, vazivo, cévy a nervy.

Orgány jsou dále sdruženy do vyšších celků, orgánových soustav (systémů), které slouží společně složené funkci (kosterní, svalová, trávicí, vylučovací, rozmnožovací, cévní, nervová, smyslová soustava).

Soubor všech orgánových soustav tvoří organismus.

3. KOSTERNÍ SOUSTAVA (SYSTEMA SKELETALE)

Kost (*os, ossis*, pl. *ossa*) je pevný tvrdý orgán nažloutlé barvy, jejich soubor tvoří kostru (skeleton). Podle tvaru rozlišujeme kosti dlouhé (stehenní kost), krátké (hlezenní kost) a ploché (lopatka). Zvláštními druhy kostí jsou kosti nepravidelné (spánková kost) a vzdušné (= pneumatizované, např. čelní kost).

Všechny kosti jsou tvořeny povrchovou hutnou kostní tkání (*substantia compacta*; kompakta; kortikalis) a vnitřní řídkší trámčitou kostní tkání (*substantia spongiosa/trabecularis*; spongióza). Dutinky mezi trámčinou souborně tvoří dřevnou dutinu (*cavitas medullaris*), vyplněnou kostní dřeví (*medulla ossium*), kterou podle skladby dělíme na červenou (krvetořba) a žlutou (tuková tkáň – nebezpečí tukové embolie při zlomeninách!).

U dlouhých kostí rozlišujeme střední část (*diaphysis*; tělo; diafýza; rozrost), koncové části (*epiphysis*; epifýza; nárost) a přechodové oblasti mezi nimi (*metaphysis*; metafýza; mezirost). Větší kostní hrboly, které mají během růstu samostatná jádra kostnatění (osifikační centra) označujeme jako apofýzy (*apophysis*; přírost). V místě metafýzy, tedy mezi diafýzou a epifýzami, se nacházejí v dětství a dospívání růstové chrupavky (*cartilago epiphysialis*), zajišťující růst kosti do délky v době do dosažení pohlavní zralosti.

Kloubní konce kostí jsou kryty kloubními chrupavkami, zbytek kostních povrchů s výjimkou úponů šlach, svalů a vazů je kryt vrstvou vaziva zvanou okostice (*periost; periosteum*). Ta se skládá z povrchové vazivové vrstvy (husté kolagenní vazivo) a hlubší buněčné vrstvy (kambiové), přítomné pouze v období růstu kostí (vizte níže). Část vláken okostice proniká do povrchu kosti jako Sharpeyova vlákna (*fasciculi collageni perforantes*).

Cévní zásobení kosti zajišťují:

- **vyživující cévy** (*vasa nutritia*) – silnější cévy vstupující šikmo do těla kosti a vyživující dřevnou dutinu a hutnou kost zevnitř;
- **okosticové** (periostální) **cévy**.

V Haverské kosti probíhají nejtenčí cévy v kanálcích uvnitř osteonů (Haversovy kanálky). Cévy jsou důležité pro výživu kosti a jsou na ně napojeny i cévní prostory kostní dřevě, důležité pro přenos nově tvořených krevních buněk. Cévy mají velký význam především v období růstu kosti (vizte níže) a při hojení zlomenin.

Růst kosti: kostní tkáň vzniká jednak přeměnou vazivových buněk – vazivové kostnatění (dezmozogenní/endezmální osifikace) a jednak přeměnou chrupavkových buněk – chrupavkové kostnatění (chondrogenní/enchondrální osifikace; zprostředkující růst do délky). Při obou přeměnách vznikají nejdříve osteoblasty, které vytvářejí kostní mezibuněčnou hmotu a později uzrávají v konečné kostní buňky – osteocyty.

3.1 Kosti horní končetiny

- **kosti pletence horní končetiny** (*cingulum pectorale*):
  - klíční kost (*clavicula*; klíček) spojuje hrudní kost s lopatkou;
  - lopatka (*scapula*) je plochá trojúhelníkovitá kost uložená vzadu v ramenní krajině:
    - hmatný hřeben (*spina scapulae*) a jeho zakončení zvané nadpažek (*acromion*), jenž je skloubený s klíční kostí;
    - mělká kloubní jamka (*cavitas glenoidalis*) je skloubena s hlavicí pažní kosti;
    - obě plochy lopatky (přední a zadní) jsou obklopeny svaly, které jí připevňují k hrudníku.
- **kostra volné končetiny:**
  - pažní kost (*humerus*) je dlouhá kost tvořící podklad paže:
    - proximálně má hlavici (*caput*) tvořící součást ramenního kloubu a přecházející přes chirurgický krček (*collum chirurgicum* – časté zlomeniny!) do těla (*corpus*);
    - distálně má kondyl (*condylus*; kůtek) se dvěma hmatnými stranovými výběžky (epikondyly – *epicondylus medialis et lateralis*), s kladkou